

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.306/2025/5.

A felperes:

Magyar Bírói Egyesület, 1122 Budapest, Tóth Lőrinc utca 6.

A felperes képviselője:

Dr. T. Tóth Balázs ügyvéd, 1074 Budapest, Dohány utca 12-14.

Az alperes:

TV2 Média Csoport Zrt., 1145 Budapest, Róna utca 174.

Az alperes képviselője:

(ügyintéző:

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 66.P.21.019/2025/6.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül a TV2 lineáris médiaszolgáltatás 18:00 órakor kezdődő Tények című műsorában kommentár nélkül olvassa

be a következő közleményt: „Helyreigazítás: a 2025. február 22. napján este hat órakor sugárzott Tények című műsorban a „Nem voltak bírók a tüntetésen” című hírben valótlanul állítottuk, hogy a Magyar Bírói Egyesület által szervezett tüntetésen nem voltak bírók. Valótlanul híreszteltük, hogy felmerült a gyanúja annak, hogy a tüntetés költségeit USAID dollárokból pénzelte a Soros-hálózat.”

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 750.000 forint + áfa perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napig az államnak 31.500 forint meg nem fizetett kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdéseit, 10. §-át, 12. § (1) bekezdését, a PK 12., 14. számú állásfoglalásokat, az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését és utalt az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB, a 34/2017. (XII. 11.) AB, a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatokban foglaltakra.

Elsősorban azt állapította meg, hogy az ügyben a média a közvita önálló szereplőjeként lépett fel, másrészt a közéleti vita közvetítő eszközeként is megjelent, amikor a kormányzati tájékoztató tartalmát tárta a nézők elé.

A bírák tüntetésen való részvételével kapcsolatos közlés tekintetében azt állapította meg, hogy az tényállítás, mivel kétséget kizáróan bizonyítható, hogy bírók részt vettek-e a megmozduláson. A tüntetés helyszínén jelen lévő személy nyilatkozata alapján álláspontja szerint nyilvánvalóan nem lehetett azt a következtetést levonni és tényként állítani, hogy a tüntetésen nem voltak bírók. Kiemelte, hogy a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy a társadalomnak ahhoz fűződik érdeke, hogy a társadalmi vitákat valós tények, információk alapján folytassák le. A bíróságnak az eseményen jelenlevőként szerzett közvetlen tapasztalaton alapuló hivatalos tudomása, valamint a perben meghallgatott tanúk vallomása alapján azt állapította meg, hogy a tüntetésen bírók is részt vettek, egyrészt felszólalóként, másrészt közönségként is.

A tüntetés költségeinek pénzelésével összefüggő közlés tekintetében elsősorban azt állapította meg, hogy a felperes által kifogásolt közlés szövege nem azonos az alperes által hivatkozott, az Igazságügyi Minisztérium közleményének tartalmában olvashatókkal. A sérelmezett műsorban az alperes azt állította a minisztériumi közleményre utalással, hogy a tüntetés költségeit a USAID dollárokból pénzelte a Soros-hálózat. Ehhez képest az Igazságügyi Minisztérium közleménye úgy szólt, hogy a politikai akciónak minősített tüntetést a USAID dollárokból pénzelt Soros-hálózat és egyéb személyek fűtik. A két jelentéstartalom között különbséget tett úgy, hogy az előző tartalom a pénzből való finanszírozást jelenti, míg utóbbi jelentése az, hogy az érintett szervezetek, személyek szítják, szorgalmazzák a demonstrációt. Arra következtetett, hogy két közlés jelentéstartalma eltér, ezért a tudósítás nem felel meg a joggyakorlat által elvártaknak, mivel nem tényszerűen tájékoztatott a sajtóközlemény tartalmáról.

A második közlést is tényállításnak minősítette. A sérelmezett közlés megfogalmazásának azon kitétele, mely szerint „felmerült gyanúja” a pénzelésnek, az olvasó számára azt jelenti, hogy valamilyen ténybeli alapja az állításnak mindenképpen létezik, azonban az alperes erre nézve bizonyítást az eltérő álláspontja alapján nem ajánlott fel.

Mindezek alapján az alperest helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte azzal, hogy a keresetben foglalt valóság közlését nem tartotta szükségesnek és e tekintetben a keresetet elutasította.

A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése és a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján határozott. Az illeték fizetéséről pedig a Pp. 102. § (1) bekezdése és az illetékekről szóló 1990.

évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének f) pontja, valamint 42. § (1) bekezdés ab) pontja alapján döntött.

- [2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést.
- [3] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.
Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesnek fizetendő perköltség 200.000 forint + áfa összegre való mérséklését.
Annak tulajdonított jelentőséget, hogy a sérelmezett közlések közügyben hangzóttak el, ezért a felperest fokozott tűrés kötelezettség terheli.
Előadta, hogy az első kifogásolt közlés vonatkozásában nem kötelezhető helyreigazításra, még abban az esetben sem, hogyha a közlés tényállítás, amit az érdemi tárgyaláson már nem is vitatott. Az Alkotmánybírósági gyakorlatra utalva rámutatott, hogy a tényállítást tartalmazó megnyilvánulások is részei a szólásszabadságnak. Másrészt a politikai viták keretében elhangzott állítások főszabályként akkor is véleménynyilvánításként értelmezendők, ha formálisan a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával tényállításnak értékelhetők.
Álláspontja szerint a második kifogásolt közlés azonban nem minősíthető tényállításnak. A „felmerül a gyanú” kifejezés egyértelműen arra utal, hogy a közlés vélemény. A bizonyíthatósági teszt helyes alkalmazásával akkor lehetett volna helyreigazításra kötelezni, ha azt közölte volna, hogy a felperes által szervezet rendezvényt a USAID dollárokkal finanszírozták. Ilyet azonban a tudósítás nem tartalmazott. Megítélése szerint a cikk egészét tekintve – a közlés alapját képező közéleti vita lényege, azaz a magyarországi civil szervezetek esetleges külföldi finanszírozása miatt – nincs lényegi különbség a „pénzzel” és a „fűtenek” kifejezések között. Az átlagolvasók számára a „felmerül a gyanú” kifejezés nem egyértelmű állítás, csak egy feltételezés, amit a közéleti vitában részes fél fogalmazott meg.
Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által a felperes részére megítélt perköltség túlzott mértékű volt. A felszámított díj nem reális, nem áll arányban a perben kifejtett ügyvédi tevékenységgel és jóval meghaladja a gyakorlat által elfogadott mértéket.
- [4] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.
A „nem voltak bírók a tüntetésen” közlés tekintetében álláspontja szerint a fellebbezés indokolást nem tartalmaz, a tüntetés forrásai kapcsán tett ítéleti rendelkező részt pedig azért tartja megalapozatlannak, mert az bizonyíthatatlansága okán véleménynek minősül. Az alperesek által hivatkozott alkotmánybírósági gyakorlatra utalva előadta, hogy a választási kampányban versengő politikai szereplők egymásra tett kijelentései esetében van olyan alkotmányos standard, hogy vélelmezni kell, hogy a tényállítások is véleményt fogalmaznak meg. Ezzel szemben olyan alkotmányos követelmény nincs, hogy a közéleti vitában az állító kijelentések vélemény státuszát alapozná meg. Ebben az esetben a demokratikus vitából a józan ész követelménye kiveszne. Emlékeztetett arra, hogy felperesként nem minősül politikai szereplőnek és az alperes sem minősül ilyennek, hanem sajtóorgánum. Ebből következően az alperes által hivatkozott alkotmányos gyakorlat nem vonatkoztatható a jelen eljárásra.
A bírák tüntetésen való jelenléte tekintetében a sérelmezett tartalomnak nem lehetséges olyan értelmezése, melyet az átlag néző nem tényállításként értékel.
A tüntetés finanszírozási forrásával kapcsolatos tartalom az átlag néző értelmezésében ténynek minősül. Az, hogy felmerül a gyanúja valaminek, az átlagolvasó szemszögéből azt jelenti egy híradásban, hogy létezik egy hitelt érdemlő tény, amely a gyanút alátámasztja. A tartalom e szerint az, hogy a tüntetést hitelt érdemlő bizonyíték alapján a Soros-hálózat finanszírozta a USAID forrásból. A gyanú forrásaként az alperes a minisztériumi nyilatkozatra

hivatkozott, akkor ez erősíti a felperesi értelmezést, hiszen egy Minisztérium nem légből kapott vélemények alapján szokott egy jogállamban álláspontot megfogalmazni, hanem tények alapján. Ezen túlmenően az alperes pedig torzítva számolt be a forrásként megjelölt Minisztérium közleményéről is. Előadta, hogy a perben érvényesített perköltségigény 50.000 forintos óradíj felszámításával történt, amely kifejezetten arányban van a jelenlegi piaci viszonyokkal. A felszámolt munkaórákat az alperes nem vitatta, a pert megelőző konzultációra felszámított 3 munkaóra azért volt indokolt, mert egy bírói egyesület esetében a szakmai tartalomra is kitért a megbeszélés. A kereset megírásáig terjedően felszámított 10 munkaóra nem eltúlzott, a tárgyalás pedig a jegyzőkönyv tanúsága szerint 2 órán át tartott.

- [5] Az alperes fellebbezése nem alapos.
- [6] Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése nem vált szükségessé, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.
- [7] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes volt, erre tekintettel a másodfokú bíróság a határozatot a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
A keresetet részben elutasító döntéssel szembeni fellebbezés hiánya miatt a másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a felülbírálat során nem érintette ezt az ítéleti rendelkezést, mely a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.
- [8] Az elsőfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalás figyelembevételével helyesen indult ki a felperes által sérelmezett közlések tágabb szövegösszefüggéséből és megfelelően foglalta össze a perrel érintett médiatartalom lényegi mondanivalóját és annak körülményeit.
- [9] A felperes által sérelmezett azon közlés tekintetében, mely szerint a tüntetésen bírók nem vettek részt, az alperesnek az elsőfokú eljárás során, illetőleg a fellebbezésben tett nyilatkozata alapján kétségtelenné vált, hogy a közlés valótlan tényállításnak minősül.
Az alperes ilyen nyilatkozatát követően a hivatkozott 7/2014 (III. 7.) AB és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok tartalmának jelen esetre való alkalmazási lehetőségét az alperesi fellebbezés nem adta meg.
- [10] Jelen egyedi esetre vonatkoztatva az alperesi valótlan tényállítás sajtó-helyreigazítás mellőzését eredményező valós érv nem merült fel.
Egyrészt a valótlan tényállítás nem élvez a véleménynyilvánítás oltalmát, másrészt egyetértett a Fővárosi Ítéletábrla a felperesi fellebbezési ellenkérelemben kifejtettekkel abban, hogy 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatban megfogalmazottak jelen egyedi esetre nem voltak vonatkozathatók.
- [11] Az alperes a valótlan tartalmú nyilatkozatával a felperesi szervezet által kezdeményezett demonstráció lényegi elemét igyekezett a tényektől eltávolítani és ezt úgy tette, hogy azt egy ismeretlen és relevánsnak egyáltalán nem minősíthető forrással kívánta támogatni.
- [12] Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság figyelemmel az alperesi nyilatkozatra is helyesen minősítette valótlan tényállításnak a sérelmezett közlést a bírák jelenlétével összefüggésben és helytállóan kötelezte az alperest az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdései alapján helyreigazítás közzétételére.
- [13] A demonstráció finanszírozásával kapcsolatos alperesi közlés tekintetében azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy az alperes kifejezetten közvetlen kapcsolatot teremtett az

előzőekben érintett azon közléssel, mely szerint a tüntetésen bírók nem vettek részt. A két közlést közvetlen egymást követően szerepeltette és azokat az egymásra is vonatkoztatta. Ezt a kapcsolatot azzal képezte, hogy a bírák nem vettek részt a demonstráción, ezért egy kormányellenes politikai akció történt, amelyet a Soros-hálózat USAID dollárokkal támogatott. Ezt az összefüggést az alperes a vitatott adásban többször is létrehozta. Ehhez társul az is, hogy a támogatás gyanúját az alperes oly módon kívánta alátámasztani, hogy azt a bírák távollétével összefüggő valótlan tényállítással hozta szoros összefüggésbe, és ezen túlmenően pedig az Igazságügyi Minisztérium közleményét téves tartalommal idézte, melyet az elsőfokú bíróság helyesen elemzett. Az ilyen jellegű közlés szintén nem élvezi a véleménynyilvánítás szabadságának oltalmát.

- [14] Helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a finanszírozással kapcsolatos közlésrészt is tényállításnak. Az anyagi támogatás tényének felvetése azzal a módszerrel, hogy a minisztériumi álláspont túlnyomó részének megisméltéséhez a „pénzzel” igét társítja, teremti meg a közlés tényleges tartalmát. Nem minősíti a tartalmi elemzés eredményeként a közlést véleménynyilvánító jellegűnek az, hogy a mondat felvezetése a „felmerül a gyanú” fordulattal kezdődik.
Mivel az alperes a sérelmezett állítást nem kísérelte meg bizonyítani, az elsőfokú bíróság ebben az esetben is helyesen foglalt állást a helyreigazítás elrendeléséről az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdései alapján.
- [15] A valótlan közlések nem élvezik a véleménynyilvánítás Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerinti oltalmát. A körülményekből pedig nem lehetett arra sem következtetni, hogy az alperes a szakma szabályainak betartásával körültekintően járt el és a közlések megfogalmazásával kapcsolatosan gondatlanság ne terhelné.
- [16] Az elsőfokú bíróság által a felperes javára megítélt perköltség összege a megbízási szerződésen alapuló óradíj, illetőleg a munkaóraszám szorzataként képződött [17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja]. A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes által hivatkozott munkamennyiségre tekintettel a perköltség nem volt indokolatlannak és eltúlzottnak minősíthető.
- [17] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni a felperes perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, melynek mértékét a másodfokú bíróság az alperesnek a Pp. 81. § (1) bekezdése szerinti felszámítás alapján vette figyelembe, a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 5. § (1) bekezdése szerint. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a felperes ugyan 3 munkaórát számított fel, azonban annak részletezése ténylegesen csak két óra érdemi munkavégzést jelentett, erre tekintettel a felszámítottnál alacsonyabb 100.000 forint + áfa összegben határozta meg a felperes másodfokú perköltségét.
- [18] Az alperes köteles továbbá viselni a fellebbezési illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése szerinti mértékben.
- [19] Tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági

határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2025. július 8.

a tanács elnöke – előadó bíró

bíró

bíró